ÇOBANIN AŞKI (5) Gülcan Yenice ERDEM

Yazan: Gülcan Erdem - 5 Ocak 2020

Ailenin en büyük oğlu Necip evlenmeliydi artık. Vakti gelmişti. Evin en büyüğü olarak yuvasını kurmalı, bundan sonra ailesinin başına geçmeliydi. Köy küçük, herkes birbirini tanıyordu. Necip'in annesi Raziye'nin aklında evvelden beri bir kız vardı. Öte mahalleden, Rıza'nın büyük kızı Esma uygundu. Anası Ayriye de iyi bir insandı, konuşmuşlardı da bir gün kendi aralarında. "Kısmet" demişler bitirmişlerdi o gün konuşmalarını. Raziye ana açtı düşüncesini oğlu Necip'le Kocası Salim'e. Beraber uygun gördüler, karar verdiler, Necip'in "siz uygun gördüyseniz" sözünden sonra kızı istemeye gitmek için haber saldılar kızın evine. Ceylan kız sevinmişti bu habere. Kendisine arkadaş geliyordu artık. Ama onun en iyi arkadaşı hep Ramis olmuştu. Erkek kardeşlerin en küçüğü Ramis, Ceylanın bir yaş farkıyla büyüğü idi. Bir de derdini açabilse, 'Ahmet'imi özlüyo-rum ben Çoban'ı seviyorum' diyebilse. Necib'in tembihiyle anasının gözü Ceylan'ın üstünden eksik olmuyordu. "Dere boyuna doğru gidebilsem, yakından bir kerecik görebilsem" hayalini kuruyordu.
Aynı avlu içine, Necip için iki odalı kullanımı iyi bir evcik yapıldı. Badanası oldu, çerçevesi çakıldı. İçlerindeki buruklukla adetlerini yerine getirip, kırmızı gelinliğiyle, kırmızı duvağıyla Esma kızı gelin olarak getirdiler evlerine. Arkadan gelen kardeşlere yaş sırasına göre kızlar bulunup aileyi genişletmeye başladılar. Bağ, bahçe işlerini beraber yaptı düzene koydular. Çete ve savaş haberleri, ardı arkası kesilmeden gelmekteydi. Birbirlerine ne kadar kenetlenseler de korku bitmiyordu. Akşamları erkenden herkes evlerine toplanıyor, erkekler nöbette oluyordu. Huzur ise hiç kalmamıştı.

Yaşamak zordu artık onlar için, ama kalplerde aşk da vardı. Öğlen üzeriydi, Ceylan'ın anacığı o gün mis gibi kuskus pilavını pişirmiş de yeni çıkarmştı ocaktaki kırmızı küllü ateşten. Mis gibi tereyağ, tavada kızartılmış, kuskusun üzerinde gezdirilmiş karıştırılmıştı tahta kaşıkla. Hani, anacığı da güzel yapardı bu pilavı. Karıştırdıkça kaşığın üzerinden tane tane kayıyordu kuskus. Ceylan mis gibi tereyağ kokusunu alınca acıktığını hissetti, ardından da, anacığı seslendi ocak başından;

"Kızıım, kur sofrayı da karnımzı doyuralım.

Ceylan elinde ki nakışını bıraktı koydu yanı başına, kalktı bir solukta. Bir kenarda duvara dayalı yuvarlak ve iki ayaklı tahta sofrayı aldı eline. Tahta sofranın ayaklarına sıkıştırdıkları örtüyü önce serdi yere ve sofrayı koydu üzerine. Raftan aldığı bir tasla ayran küpünün başına geçti kapağını açtı, daldırdı ayrana, bir tas köpüklü ayranı ve arkasından kaşıkları koydu sofraya. Aceleyle kenarları kırtıklı bakır sahanda pekmez de getirdi sofraya. Bez örtüleri arasından kocaman bir parça ekmek kopardı geldi. Anası kuskus tenceresini sofranın orta yerine koydu ve açtı kapağını.

Anne kız, iştahla yemeklerini yediler ve topladılar sofralarını. Anne başının örtüsünü aldı başına dudaklarında mırıldandığı dualarıyla, yan bahçede ki eltisine laflamaya geçti. Ceylan yine nakışının başına geçti. Ama pek keyfi yoktu. Yüreğindeki sıkıntı düğüm düğüm oluyordu. Dalıp gitmişti sevgilisinin hayallerine. Doluya koydu almadı, boşa koydu dolmadı. Anası da komşuya geçivermişti de Ceylan tek başına kalmıştı. İçi sıkıldı birden, elindeki nakışını bırakıverdi yanı başına da, bir "ahh" çekti yürekten. Gelen Ramis'i dalgınlıkla duymamıştı ve görmemişti. Ramis'in sesiyle irkildi.

"Ne var beyaa, ne oldu da ah çekersin?"

Ceylan, küçük perdeli penceresinin önündeki oturduğu sedirde kıpırdamadan baktı kaldı önce Ramis'e. Uzun uzun yüzüne baktı, sonra gözleri doldu, aktı akacak yaşları.

Ramis merak etti… "Hayırdır inşallah?"

"Ramis sana bir şey deyecem. Çoktandır deyecem da deyemedim. Dersem bana kızma. İstersen olmaz de ama kızma, darılma da. Senden başka kimseye deyemem ben bunu. Sen şimdi bana kardaşım olarak yardım et… Ben ne yapayım?"

Ramis oturdu sedire, baktı Ceylan'ın ürkek haline.

" De bakalım ne desen. Dinlerim seni."

"Ramis kardaşım; ben birini sevdim… Deyemem kimselere."

Ramis baktı kaldı Ceylan'ın yüzüne…

"Anamın aberi var mı?"

"Var olmasına var da!.. Necip Ağabeyimin de haberi oldu, duymuş birilerinden. Bana çok kızdı hiç yüz vermedi. Anam da onun sözünden çıkamadı. Evden çıkmama bile razı değil Necip."

"Kim bu? Kime istedin?"

"Karşı taraftaki Çobana."

Ramis irkildi sert bir şekilde döndü Ceylana, baktı yüzüne dik dik.

"Ahmet… Çoban Ahmet… Çoban?"

Ceylan nefes alamadı, yutkundu, gözlerini açtı mavi mavi baktı kaldı Ramisin yüzüne. Ramis iyi bir insandı, gözleri de öyle iyi bakıyordu. Biricik kızkardeşiydi o. İki kardeş çaresiz baktılar öylece. Ceylan kardeşine sarılıp ağlamak istiyordu, onu da yapamadı. İyi ki Ramis vardı.

"Çobanın aberi var mı, biliyor mu?"

Ceylan yine cevap veremedi, başını salladı 'evet' anlamında. Gözlerini kırpmadan ıslak kirpiklerinin arasından Ramis'e bakıyordu. Dokunsalar o gözlerden sağanak gibi yağmurlar boşanacaktı.

"Ne olacak şimdi Ceylan?"

Ceylan elinin tersiyle sildi gözünün yaşını, çekti burnunu. Diyemedi hiçbir söz. Ramis kızmadı, kızamadı, o da söyleyemedi bir söz. Kalktı giydi ayakkabılarını tekrar çıktı evden. Dolaştı biraz, Çobana da gidemedi bu sefer. Epey günler de uğrayamadı. Bir çare de bulamadı. Sonunda bir akşamüzeri gitti çaldı çobanın kulübesinin kapısını. Ahmet merak etmişti ama sormadı bekledi kendi desin diye. Ramis yüzüne bakmıyordu ve sıkıntılı olduğu belli oluyordu. İkisi de oturdu sessiz. Sonunda Ramis Çoban'ın yüzüne bakmadan sordu soracağını.

"Çoban; sen Ceylan'ı Ceylan da seni sever, gönül verdiniz, öyle mi?"

Çoban sustu sessiz kaldı. Anladı uğramamasının sebebini. Ramis tekrar sordu;

-"Ne zaman oldu bu, yeni mi, eski mi?"

"Yeni değil… Oldu biraz. Bilirim ki ben çobanım, Ceylan çok yukarılarda. Ne yaparım, ondan gerilerde dururum. İsterim Ceylan'ı amma; "olmaz" derse, çeker giderim kaybolurum. Lakin sevdam büyük, kopamam buradan, ona verecek, bağışlayacak varlığım yok. Kocaman yüreğimden, kocaman sevdamdan başka" dedi sustu Çoban. Ramis de sustu, biraz düşündü, kalktı kapıya doğru giderken, Çoban seslendi ardından;

" Ramis bak sana ne göstereceğim şimdi…"

Ramis döndü bekledi olduğu yerde. Çoban "gel" dedi. Yattığı yerin baş ucundan içinde gül yaprakları olan tası eline aldı gösterdi Ramis'e;

"Buralardan çekip gidecek olursam bunlardan ve kavalımdan başka yanıma alacağım, beraberimde götüreceğim hiçbir şeyim yok benim. Bunu bilesin yeter. Hani geçen gün bunların ne olduğunu sormuştun bana "dokunma onlara" diye bağırmıştım, sen de bakmış kalmıştın, anlayamamıştın ne olduğunu. "Bir avuç gül yaprağı bunlar Ramis" dedi ve tası yerine koydu. Ramis tekrar döndü kapıya, çıkıp gitti oradan.

	(Devam edecek)

Yorum Ekle

Gülcan Erdem